

ВЪ ЦИРКА.

— Кольо, довечера предъ цирка! — пришепна Тенката на другаря си. — Ама да не забравиш! Чу ли?

— Ти... сега... — отвърна Колю съ гласъ и движение на ржцетъ, които ясно изразяваха неговата сигурност.

И се раздѣлиха.

Свечери се. Лѣтната топла нощъ спусна надъ земята небесното си намѣтало, изшито съ безброй дребни звезди. Тѣ блестѣ-

ха и трептѣха кротко като свѣтулки.

Въ срѣдата на града, на голѣмия мегданъ имаше оживление. Чуваше се нестройното свирене на циганска музика. Тукъ бѣше циркътъ, пристигналъ преди два дена. Тая вечеръ даваше представление и музиката зовѣше посетителитѣ.

Тенката и Колю изскочиха изъ малкитѣ портички, огледаха се въ тъмнината, дали не ще ги вили нѣкой, и хукнаха къмъ цирка.

Стигнаха предъ входа и зяпнаха смѣшния палячо съ шаренитѣ басмени гащи и боядисаното лице. Смѣхна се и сжщевременно мислѣха, какъ да влѣзатъ въ цирка. Тѣ нѣмаха пукната пара, а веселиятъ палячо пропушчаше хората само срещу билети.

Дълго се въртѣха дзамата другари около цирка. Най-после намѣриха една тѣсна дупка на платното, близо до земята. Това бѣше велико откритие. Тѣ ще се промѣкнатъ презъ тая дупка и ще видятъ какъ играятъ циркаджиитѣ. А после... после и тѣ ще направятъ циркъ въ голѣмия Кольовъ дворъ. Ще повикатъ децата отъ махалата да гледатъ. Може и пари да имъ взематъ.

— Кольо, пѣхни се ти. Азъ ще пазя да не ни видятъ! — рече Тенката.